

13de vergadering

Woensdag 26 oktober 2005

Aanvang 10.15 uur

Voorzitter: Weisglas

Tegenwoordig zijn 129 leden, te weten:

Van Aartsen, Aasted Madsen-van Stiphout, Albayrak, Algra, Aptroot, Arib, Van As, Atsma, Azough, Van Baalen, Bakker, Balemans, Van Beek, Blok, Blom, Van Bochove, Boelhouver, Van Bommel, Bos, Van den Brink, Brinkel, Buijs, Bussemaker, Çörüz, Crone, Van Dam, Depla, Dezentjé Hamming, Van Dijk, Van Dijken, Dijkma, Dittrich, Douma, Dubbelboer, Duyvendak, Eerdmans, Van Egerschot, Eijnsink, Ferrier, Van Fessem, Fierens, Van Gent, Gerkens, Griffith, De Haan, Van Haersma Buma, Van der Ham, Hamer, Haverkamp, Heemskerk, Herben, Hermans, Hessels, Van Heteren, Van Hijum, Hofstra, Ten Hoopen, Irrgang, Jager, Joldersma, Jungbluth, Kalsbeek, Kant, Karimi, Knops, Koenders, Koomen, Koopmans, Kortenhorst, Koşer Kaya, Kraneveldt, De Krom, Kruijsen, Lambrechts, Lazrak, Van Lith, Luchtensveld, Marijnissen, Mastwijk, Van Miltenburg, Mosterd, Nawijn, De Nerée tot Babberich, Nijs, Noorman-den Uyl, Van Oerle-van der Horst, Omtzigt, Oplaat, Örgü, Ormel, De Pater-van der Meer, Rambocus, Roefs, Rouvoet, Samsom, Van der Sande, Van Schijndel, Schippers, Schreijer-Pierik, Slob, Smeets, Smilde, Snijder-Hazelhoff, Spies, Straub, Stuurman, Szabó, Tichelaar, Timmer, Tjon-A-Ten, Varela, Veenendaal, Van Velzen, Vendrik, Verbeet, Vergeer, Verhagen, Vietsch, Visser, Van der Vlies, Vos, Bibi de Vries, Jan de Vries, Klaas de Vries, Waalkens, Weisglas, Wilders, De Wit en Wolfsen,

en de heer Balkenende, minister-president, minister van Algemene Zaken, de heer Zalm, vice-minister-president, minister van Financiën, de heer Veerman, minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, en de heer Hoogervorst, minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

De **voorzitter**: Wij waren vrijdag allemaal diep aangeslagen toen wij hoorden dat Karin Adelmund plotseling was overleden. Een week daarvoor liep zij hier nog door het gebouw en deed haar werk in de commissie Integratiebeleid. Zoals altijd strijdbaar en met volle inzet. Zoals altijd zeer betrokken bij de wereld en de mensen om haar heen. Vooral bij die mensen van wie zij wist dat deze haar aandacht en steun nodig hadden. Soms een beetje cynisch, maar zij gaf nooit op. Soms

een beetje afwachtend, maar nooit op afstand. Emotioneel, maar zoals haar broer gisteren zei: dat was juist haar sterke kracht en zij liet zich niet leiden door emoties. Dat was Karin Adelmund. Emotioneel, weerbaar, veerkrachtig. Zij ging ervoor.

Karin was een dochter van wat nu een bijstandsmoeder is. Alleenstaand met zes kinderen en zonder eigen inkomen. Maar ook de meisjes mochten doorleren. Voor Karin dus geen huishoudschool, maar mulo. Toen een baan aan het loket bij de PTT. Men zag daar snel dat er veel meer in Karin zat. Dat bleek ook. Sociale Academie. Daarna sociale wetenschappen aan de Universiteit van Amsterdam. Vervolgens koos Karin voor de vakbeweging. De collega's daar begrepen welk talent zij in huis hadden. Dat betekende al snel een kaderfunctie in de top van de vakbeweging. Karin was van 1985 tot 1994 vice-voorzitter. Haar voorzitter, Johan Stekelenburg, typeerde haar als "vuurwerk". Het is, zei hij, even prachtig mooi. Iedereen roept "oh" en "ah" en dan is het weer een poosje donker. Maar ineens, je verwacht het niet meer, is daar de knal. Zoals Stekelenburg haar omschreef bij de FNV, zo hebben wij haar ook in de politiek leren kennen. Als Kamerlid en als staatssecretaris.

De overgang van de vakbeweging naar de Tweede Kamer – en dat nog geruime tijd in combinatie met het voorzitterschap van de PvdA – zag Karin als een logische stap. In het Rooie-Vrouwenmagazine zei zij daar in april 1994 over dat zij zich wilde blijven inzetten voor een samenleving met een fundamenteel andere arbeidsindeling: "Ik sta al 20 jaar in deze strijd. En hier ga ik mee door." Zij maakte ook geen geheim van haar teleurstellingen in de Haagse wereld. Want, zo meende zij al enkele maanden later: "het tempo ligt hier veel lager. In het politieke bedrijf gaat het vaak om meningen. Bij de vakbond gaat het om de deal." Dat was voor haar het kenmerkende verschil. Niet praten, maar doen. Misschien zou zij het iets anders gezegd hebben.

Zij moet het niet gemakkelijk hebben gehad in die eerste periode van haar politieke bestaan. Zij dook onmiddellijk in de problemen die zij ook vanuit de vakbeweging kende. Als woordvoerder Sociale Zaken werd zij het middelpunt van hét debat uit het kabinet-Lubbers III, de WAO. Het leidde tot een emotionele confrontatie met collega Marijnissen. Wij konden het afgelopen vrijdag nog eens terugzien op televisie. Karin zei daar zelf over: "De mensen mogen zien dat ik met een brok in de keel stond. Emoties horen in de politiek. Anders wordt de Kamer helemaal een plastic bedrijf."